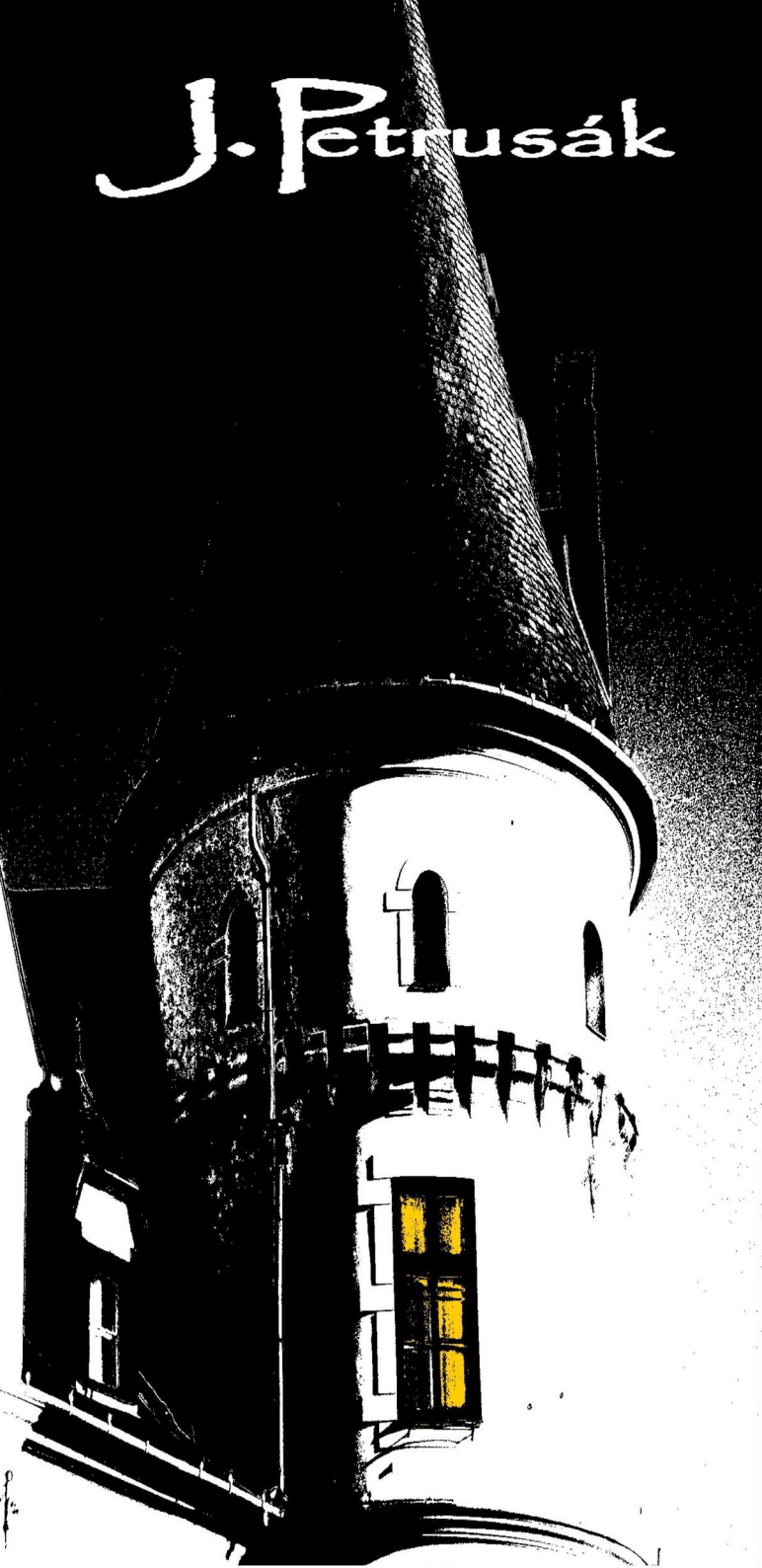

J. Petrusák

Randi a szellemekkel

humoros detektívregény

J. PETRUSÁK

Randi a szellemekkel

humoros detektívregény

Ingyenes könyvrészlet

*A szellemekkel lehet társalogni. Van, aki azt állítja érdemes.
De, hogy randira hívni ezeket a szellemeket mennyire jó ötlet...?*

© Petrusák János (J. Petrusák)
RANDI A SZELLEMEKKEL
elektronikus kiadás

Címlap és tördelés: PegazusTv Média és Oktató Kft.
www.kft.pegazustv.hu

Olvasószerkesztő: Petrusák Magdolna

Kiadó: PegazusTv Média és Oktató Kft.

A kiadásért felel: a kft. ügyvezetője

ISBN szám: 978-963-08-5893-9 (pdf)

**Jelen könyvrészlet
csakis EGÉSZÉBEN
ingyenesen másolható, terjeszhető**

— És mit csinált még az az alak? — kérdezett tovább, bár már kisebb reménnyel a felügyelő. — Csak szaladgált a ház körül? Nem látta?

— Nem — ismerte el Petit bácsi. — Csak egy röpke időre láttam, utána semmit!

— Hogyhogy? Talán elbújt az az ember?

— Nem tudom. Elaludtam — horgasztotta le még jobban a fejét a piás.

— Egyik pillanatról a másikra? Ilyen gyorsan?

— Még annál is gyorsabban. Egyszer csak megmozdult alattam a föld...

— Mit mesél! Hiszen nem is volt az éjjel földrengés!

— De énalattam igen! — jelentette ki Brno úr. — És testem romjai alá temetkezve feküdtem reggelig. Ennyi!

— Ühüm — bólintott a rendőr, majd a lány felé fordult.

— És ön, kisasszony? Szintén végigaludta az éjszakát?

— Igen. Jól aludtam. Csak amikor reggel felébredtem, akkor tudtam meg, hogy miközben én fent, a nénikém itt lent ...

— Ezt mi is tudjuk! — szólt közbe Matheau, hogy ezzel elfojtsa a lányból feltörni készülő zokogást. — Egész éjjel nem ébredt fel? Nem hallotta, hogy feltámadt a szél, és becsapott egy ablakot?

— Nem! — rázta szép fejcskáját a lány. — Fialat vagyok, és nagyon jól alszom. Nyugodtan, egész éjszaka!

— Talán nyugtatót szed? — kérdezett közbe Matheau.

— Nem, dehogy — mosolygott a fiatal nő.

— Biztos mindig van valaki, aki esténként megnyugtatja — morogta jegyzettömbje fölött és kis bajusza alatt Paul Miles, mire a lány elpirult. De a felügyelő most nem foglalkozott ezzel a sokat eláruló jellel, igaz, nem is kerülte el a figyelmét.

— Úúúgy! Gondolom, a házvezetőnő is aludt, hiszen mit is csinált volna mást az éjszaka. Csak önök voltak éb-

ren hatan — fordult ezzel a felügyelő figyelme a vele egy asztalnál ülők felé —, és az áldozat, ebben a bezárt szobában. Csak önök voltak hát itt, más senki!

— És a szellemek! — mondta ezt úgy, olyan hangon Viola, hogy sokan beleborzongtak. A pap keresztet vetett. A felügyelő egyiket se tette, csak mosolygott.

— Csak nem hiszik ezt el? Játéknak, vagy minek, jó ez a szeánsz! De hinni benne? Hiszen minden gyerek rájön előbb vagy utóbb, hogy a télapó csak mese! Ne legyenek gyerekebbek a gyerekeknél! Szellemek csak a képzeletben meg a horrorfilmekben vannak. Nem fogom magam kiröhögtetni, hogy vádoló a szellemeket. Ne is mondjanak nekem többet a szellemekről! Mert nincsenek! Punk-tum!

A „tum”-ot már elnyomta egy hatalmas csörömpölés és egy irtózatossá sikoltás, amely olyan semmihez sem fogható volt, mintha nem is földi ember torkából jönne, hanem maguk a szellemek figyelmeztetnék így jelenlétükre a bennük kételkedőt...

A SZELLEM

— A szellem! A szellem!

— Miii?... Hool?... Én nem látok senkit és semmit.

— Mondták már magának, hogy nem a legjobb a látása? — kérdezte a felügyelőt a pillanatok alatt a házvezetőnő köré tódult kis csoportból Yves Marosal.

— Csak magukat látom — helyesbített a felügyelő. — Szellemet sehol!

— Pedig itt volt! — bizonygatta Bessy. — Ott állt, pontosan ott, ahol most maga. Fehér volt, rémisztő, és a karjával hadonászott!

— Igaz is — jutott eszébe valami fontos Matheau-nak

—, nem mondott semmit? Csak a karjait lengette?

— A szellem? — kérdezett vissza a nő, akin látszott, hogy előbbi rémülete múltával kicsit még élvezi is, hogy az urak most őrá, magafajta cselédre figyelnek. — De, azt mondta, mármint a szellem, hogy „aszongya”, huuu. Húúú...

— Fantáziátlan egy szellem volt! — kottyantott közbe Yves.

— De most aztán elég! — vesztette el türelmét a felügyelő. — Miért szól mindenbe bele? Nem veszi észre, hogy zavar?... Folytassuk inkább! — fordult fáradtan Bessy felé Matheau. — Megviseltek az idegei, asszonyom, nem volt itt semmilyen szellem, csak képzelődött.

— Nem vagyok bolond! — tajtékozott a házvezetőnő. — Engem ne nézzen senki annak! Ha hiszik, ha nem, én ezzel a két szememmel az előbb szellemet láttam. Azt, amelyik elvitte az asszonyom. Éreztem, hogy ez lesz a vége! Hát eljöttek értünk! Előbb az asszonyoméért, most értem! Aztán... — pillantott a többiekre —, sorban mindenkiért, aki itt volt tegnap este! Nincs menekvés! Nincs kegyelem! Érzem ... Félek! Elvisznek engem is, és magukat is. Mind! Akkor majd hinni fognak nekem! De akkor már késő lesz! Későőő!

— Fektesse már le valaki! — parancsolta idegesen a felügyelő.

— Majd én elkísérem — lépett elő Roxana. — Jöjjön velem, Bessy!

— Ne hagyjanak magamra! — kezdett újra sikoltozni Bessy. — Csak azt ne! Itt van körülöttem. Már megmutatta magát, hamarosan értem jön. Jaj! Tudtam, hogy ez lesz a vége!

— Velem nyugodt lehet — húzta magával folyamatosan nyugtatgatva az öregasszonyt a fiatal lány. — Én még sosem idéztem szellemet. Nem hiszek bennük. Ha velem

van, nem fognak mutatkozni!

— Ez igaz lehet? — sóhajtott Bessy, de mihelyt a szellemek felől megnyugodott, cselédlelke nem hagyta nyugodni. — És a kiömlött kávéval mi lesz? Össze kell takarítani mindent!

— Majd mi megcsináljuk — nyugtatta meg Roxana, amibe Bessy azonnal beleegyezett. A házvezetőnő nem is gondolt arra, azzal, hogy újra a kávéra terelte a szót, milyen sokat segített. Ekkor még a felügyelő sem értette, hogy fiatal kollégája miért lett hirtelen olyan lelkes.

— Elnézésüket kell kérnem előre is, uraim! — kezdte a fiatalember. — Majd utólag mindent megmagyarázok, de most kérem önöket, fordítsanak nekem hátat, és emeljék fel előbb az egyik, majd a másik lábukat úgy, hogy a talpukat láthassam!

— Ahogy a lovakat szokták patkolni? — érdeklődött Yves Marosal, aki bár nem értette, miért, de hogy ezzel is bosszantsa az idősebbeket, engedelmeskedett.

— Ön is, felügyelő úr! — kérte felettesét Miles. — Nagyon fontos!

— De ha mégsem, kitekerem a nyakát! — ígérte Matheau.

— Ebben az egyben támogatjuk! — jegyezte meg Marosal.

— Nem kértem a segítségét — mordult oda a felügyelő.

— Köszönöm! — mosolygott Miles. — Letehetik a lábukat.

— Végre! — sóhajtott Jemark úr. — De hát mire volt jó, hogy eddig fél lábon imbolyogtunk?

— Hogy megnézzem a cipőjük talpát — felelte Miles. — Így megállapíthattam, hogy közülünk senki sem lépett bele a kávéfoltba.

— Szerencsénk volt — dűnnyögte a felügyelő. — De mi

maga? Takarítónő?

— Nem, csak jó megfigyelő — volt nagyon szerénytelen Paul. — Észrevettem, hogy a kiömlött kávéban ... ne, ne lépjen előre, felügyelő úr, mert pont a lába előtt van egy cipőnyom. Jellegzetes, fordított fenyőlenyomatú, bevágásos talpú cipő orrának a nyoma. Közülünk senki sem visel ilyet!

— Akkor vajon ki lépett bele a kávéba? A kávénkba?

— A szellem! — felelte Miles. — Vagyis az a valaki, akit Bessy szellemnek nézett, és akinek feltehetőleg ez is volt a szándéka.

— Jó kis vicc! — szólt Yves Marosal.

— Nem hinném, hogy annak szánták — gondolkozott hangosan Paul.

— Ha vannak, hát jó nagy lábon élnek a szellemek — nézte meg Yves, és vele együtt az egész társaság a kávéfoltba rajzolódott cipőnyomot.

A felügyelő szinte szuggerálta a nyomot. Az első igazi nyomot a nyomozás alatt. Amit akárhogy és akármeddig nézett, csak arra jött rá, hogy hiába is van ott az orra előtt, azért még nem lett tőle okosabb.

Ingyenes könyvrészlet